

DVANÁCT?
V POHODĚ!
Sexuální predátoři
neznají hranice

více na str. 2

Jak oděvní průmysl
ovlivňuje lidské
životy?

více na str. 3

Náciček Jojo
a jeho imaginární
kamarád

více na str. 7

Drazí čtenáři,

byť to bude znít trochu nepatřičně - vzhledem k rychle se blížícímu termínu astronomického jara - dovolil bych si Vám úvodem za celou redakci popřát vše nejlepší do nového roku. A aby to nepůsobilo dojmem, že mě, coby budoucího maturanta, horečnatá příprava na „zkoušku dospělosti“ už dočista připravila o zdravý rozum, připomenu, že právě ve svých rukách třímáte opravdu první číslo nové dekády. A proto jsme si na něm dali obzvlášť záležet. Doufám tedy, že jeho četba si užijete stejně jako my jeho přípravu.

Přemýšlíte, co Vám v Budějčích chybí nejvíc? Lámete si hlavu, jak tomuto nápadu pomoci k realizaci? Možnou inspiraci Vám nabídne článek participativní rozpočet. A jestli Vás věci veřejné zajímají, tak jako nás, můžete pokračovat pozvánkou na letošní ročník festivalu Jeden svět nebo se něco dozvědět o počátcích kampaně Vlajka pro Tibet.

A jestli Vás zásadní události ještě nenudí, máme pro Vás recenze oscarového Králíčka Jojo, oscarového nominanta Nabarvené ptáče a velmi očekávaného a velmi kontroverzního dokumentu Víta Klusáka „V Síti“.

Můžete se také těšit na několik zajímavých rozhovorů, například s tahounem místní techno scény Vítem Veitem či se studentem filozofie Lukášem Marešem, který působí jako mentální kouč v budějovickém hokejovém týmu Motor a používá zajímavé metody. A pokud máte už dost světa školních lavic, nechte se unést do voňavých dálek článkem o low cost cestování, který pojednává o zážitcích studentky Pavliny Heydukové a jejím stopování napříč světem.

Těšit se ale můžete rozhodně na mnohem víc... Ale tohle je editorial, nikoli obsah. Nezbyvá mi proto, než to nechat na Vás. Přesvědčte se sami. Za celý tým Vám přeji příjemné počtení!

Daniel Jež, šéfredaktor

Den v Evropském parlamentu

Gymnázium Jana Valeriána Jirsíka mělo šanci 17. ledna 2020 zúčastnit se Euroscoly – soutěže organizované Evropským parlamentem ve francouzském Štrasburku. Žáci středních škol měli jedinečnou příležitost prozkoumat jeho tamní budovu, diskutovat a hlasovat s ostatními účastníky v zasedacích místnostech europoslanců a v neposlední řadě se také seznámit s úlohou instituce.

Do Euroscoly se soutěžící přihlásili tak, že natočili video o nějakém globálním problému, který považují za kritický a chtějí, aby se jím zabývali i europoslanci v následujících pěti letech. Poté odborná komise vybrala z každé členské země EU jedinou školu jako reprezentanta a kontaktovala ji.

Jak vypadal takový den v parlamentu? Dvacet čtyři žáků z vyvolených škol se rozdělilo do několika skupinek podle různých odvětví – např. bezpečnost a lidská práva či ochrana životního prostředí. Jeden zástupce pak byl vybrán do mezinárodního týmu novinářů. Následovalo úvodní přivítání i představení škol předem zvolenými řečníky a první

část dne následně zakončila hromadná debata s francouzským europoslancem Younousem Omarjeem.

„Jsem rád za tuto příležitost a velmi jsem si to užil. Mluvit před tolika lidmi bylo celkem stresující, ale s výsledkem jsem byl spokojený,“ konstatoval Erik Bouchal, mluvčí za Českou republiku.

Náplní druhé poloviny dne byla zasedání jednotlivých pracovních skupin. Cílem bylo diskutovat o dané problematice a shodnout se na několika bodech společného programu, který ke konci dne představil a obhajoval nově zvolený zástupce v hlavní zasedací místnosti.

Tým žurnalistů si mezitím prohlédl budovu a byl přítomen při debatách skupin a dělal s nimi rozhovory ještě dříve, než účastníci oficiálně přednesli své nápady. Během závěrečného zasedání se všichni zúčastnění směli ptát vybraných mluvčích na jejich projevy a dále rozvíjet diskusi.

Celá akce vrcholila soutěží z všeobecných znalostí, ceremoniálem s hymnou EU a uvedením vlajek každého členského státu.

Andrea Matejič

Rozvoj města v rukou občanů

Již v dubnu letošního roku se České Budějovice dočkají novinky ve formě participativního rozpočtu.

„Participativní rozpočet je demokratický nástroj, který umožní občanům rozhodnout o části rozpočtu města,“ vysvětluje vedoucí projektu Renata Gondeková. Konec konců jsou to právě občané, kteří by měli nejlépe vědět, co jejich město potřebuje.

Přesto, že v Českých Budějovicích je tato forma občanského spolurozhodování o části rozpočtu něčím novým, z hlediska České republiky nejsme zdaleka první. Podobné programy se osvědčily již v jiných městech jako například v Praze, Českém Krumlově nebo Brně, kde projekty fungují, a prostředky, o nichž mohou rozhodovat přímo občané, rostou.

Inspirací a příkladem dobré praxe bylo Česko-budějovickým město Brno, které realizovalo podobný projekt

s názvem Dáme na vás ve velkém. Jen minulý rok se začalo realizovat 14 projektů, z kterých se nejvýše umístila například podpora onkologicky léčených dětí v Brně, konkrétně se jednalo o financování ročního programu pro nemocné děti a jejich rodiny. Na tento projekt se Brňané rozhodli dát téměř dva milióny korun. Nyní je už ve fázi realizace. Na rozdíl od Brna, kde se projektu mohou účastnit obyvatelé starší 15 let, Budějovice zatím stanovují limit na 18. Toto se může samozřejmě v budoucnu změnit.

Své nápady budou občané předkládat v podobě projektů. Na celou akci má město vyhrazeno 5 milionů korun a rozdělilo projekty do dvou kategorií – na projekty do 500 tisíc a do 1,5 milionu korun. Každý může navrhnout i více projektů. Hlasovat však budou jen ti obyvatelé města, kteří v něm mají trvalý pobyt. Každý

má jen jeden hlas pro každou kategorii. Hlasovat budou mocí během října.

Pokud jste se už rozhodli, jak naše město vylepšit, měli byste vědět, že klíčová je hlavní myšlenka. Vedení města se bude snažit všem „kreativcům“ podat pomocnou ruku a uspořádá v květnu k tvorbě projektů workshop.

Vedení města pevně doufá, že se participativní rozpočet usídí v Budějovicích natrvalo a nepůjde jen o premiéru spojenou hned i s derniérou.

„Projekt má samozřejmě mít pozitivní efekty, které se těžko měří v penězích, například zvýšený zájem obyvatel města o společný veřejný prostor,“ doufá předseda výboru pro veřejnou správu a informační technologie Josef Špak, který se svou stranou silně podporuje zavedení tohoto programu.

text a foto: Dominik Machula

60 % českých dětí nemá rodiči nijak limitovaný čas strávený na internetu.

Každé šesté dítě sdílí své intimní fotografie a videa.

Třetina dětí by se zdráhala komukoliv svěřit, kdyby někdo zneužil jejich intimní fotky.

Každé druhé dítě chatuje s cizími lidmi, pětina z nich by neodmítla osobní schůzku.

41 % dětí potvrdilo, že obdrželo od jiné osoby pornografickou fotografii.

Víš, že je mi dvanáct? Nevadí ti to?

„Sundej si to tričko na chvíli... prosím, nestyd' se.“ nebo „Chceš ho vidět? Já ti ho ukážu, můžeš se pořádně podívat.“ Anebo taky: „Budu strašně rád, když tě uvidím osobně, budu na tebe milý a hodný, neboj.“ To je jen pár hlášek z mnoha konverzací, které probíhají mezi nezletilou dívkou a dospělým mužem na internetu.

Na tento fenomén se snaží upozornit režisér Vít Klusák a režisérka Barbora Chalupová ve svém dokumentu s názvem V Síti. Pomocí experimentu se snaží ukázat, s čím se na internetu potýkají dívky ve věku okolo 12 let a co se děje v dětských pokojích čím dál častěji.

Celý dokument je podán co možná nejuvěrnějším způsobem. Režiséri promysleli všechno do posledního detailu. Na natáčení si vybrali tři plnoleté ženy,

kteří ovšem vzhledově vypadají daleko mladší. S pomocí maskérů se herečky transformovaly do rolí dvanáctiletých dívek. Následně jim byly založené falešné profily na Facebooku anebo i na různých seznamovacích portálech jako Lidé.cz, Xchat nebo Omegle.

Hned po založení profilů se během několika minut začali dívkám ozývat starší muži. Vždycky začínali nevinnými zprávami. Avšak během zlomku vteřiny nabrala konverzace sexuální tematiku.

Herečky měly za úkol během chatování nebo i videohovoru zmínit alespoň dvakrát, že jim je teprve dvanáct. Většina mužů to ignorovala, řekli, že jim to nevadí, anebo konstatovali, že věk je jen číslo. Jen dva muži další komunikaci odmítli.

Během deseti natáčecích dnů kon-

taktovalo dívky 2458 tzv. predátorů. Většina těchto mužů požadovala sex přes webkameru. I přes odmítnutí posílali muži fotky a videa svých penisů, odkazy na pornografii, před dívkami masturbovali, a dokonce se pokoušeli i o vydírání. „Manipulovat dvanáctiletou dívkou je daleko jednodušší než manipulovat sedmnáctiletou,“ říká režisér. „Muži dělali, jako by dívky byly povolány k tomu, aby jim ulevily od břímě sexuálního pudu. Jako kdyby žena nebo dívka byla jenom nějakým pornografickým objektem,“ dodává.

Důležité je zmínit, že identity mužů jsou ve filmu skryté. Na druhou stranu byl natočený materiál poskytnut policii, která s ním bude nadále pracovat. Po nějakém čase došlo i k osobní konfrontaci mezi herečkami a predátory.

Celkem proběhlo dvacet schůzek, které se odehrávaly v pražských kavárnách. Kvůli bezpečnosti byla na místě ochranka a všude byly umístěny skryté kamery. Pár mužů naléhalo na dívky, aby s nimi šly domů nebo alespoň na hotel.

„Po natáčení jsem musela požádat o terapii, protože to všechno na mě začalo doléhat. Zpozorovala jsem, jaké psychické škody to způsobuje. Nedovedu si představit, že si to někdo prožije se vším všudy. Zvláště když je to dvanáctiletá holka, která o tom pořád přemýšlí. Je to šílený a je mi z toho smutno,“ svěřuje se jedna z hereček, Anežka Pithartová.

Dokument bude mít svou premiéru 27. února 2020. Ale už jen pouhý trailer způsobil nečekaný poprask.

text: Natálie Malcová
foto: Česká televize

Co mají všichni s tou tibetskou vlajkou?

Lidé v Himálajích mají jeden krásný zvyk. Na větrná místa si natahují provázky, na které rozvěšují barevné šátky, takzvané „modlitební praporky“, popsané mantrami a různými modlitbami. Říkají jim lungta (v překladu „vzdušný kůň“) a mají být symbolem dobrého osudu a pohody. Bohužel, toho se Tibetánům v posledních dekádách zrovna moc nedostává, 10. března si totiž připomínají už 61. výročí neúspěšného povstání proti čínské okupaci, která trvá dodnes. Přímo v boji za svobodu tehdy zemřelo 86 000 Tibetánů, přes milion dalších poté stihl stejný osud ve vězeních, pracovních táborech nebo v důsledku hladomoru.

Obyvatelé země obklopené Himálaji ale nejsou odříznuti. Okolní svět citlivě vnímá jejich nelehké postavení dané především postupným zánikem vlastní tibetské kultury, ať už je to způsobené zákazem výuky školních dětí v rodné tibetštině nebo třeba řízenou migrací etnických Číňanů.

Od poloviny 90. let se proto v pamětný den pořádá mezinárodní kampaň „Vlajka pro Tibet“. Symbolické vyvěšení vlajky sněžných lvů, která slouží jako oficiální vlajka Tibetu a symbol odporu proti ČLR, má vyjádřit solidaritu s obyvateli Tibetu a upozornit na potlačování jejich svobody a lidských práv. Díky velmi silné nesvobodě na jihozápadě Číny je už jen samotný fakt, že pouhé vytažení vlajky na veřejnosti je zde trestáno i vězením. S tímto fanatismem se však asijské komunisty nebojí zajít až

za hranici, připomeňme si šokující televizní záběry z roku 2016, kdy aktivisté protestující proti návštěvě prezidenta ČLR v naší zemi byli bití násadami čínských vlajek čínskými emigranty.

Od roku 1996 se ke kampani připojují obce, města či kraje, jen loni jich bylo 816. Vlajka však vlaje i na školách. Zatím svou účast v letošním ročníku přislíbila Univerzita Karlova a dalších šest základních a středních škol. Na některých školách se dokonce pořádá i Den pro Tibet. Celých 19 let stojí za celou kampaní spolek, jež si za své jméno zvolil právě tibetský symbol pro volnost – Lungta – a který se kromě toho zaměřuje i na informování o životě a kultuře v Tibetu. Také nabízí zapůjčení tibetské vlajky školám.

Letos spolek také pořádá už šestý ročník soutěže pro děti ze základních i středních škol. Kromě literárního díla s tematikou Tibetu se do ní mohou přihlásit i s vlastnoručně vyrobenou panenkou Tibetanky nebo malého Tibetána v tradičním tibetském oděvu.

Díla z minulých let budou k vidění na výstavě Tibet očima českých dětí, kterou najdete v atriu poslanecké sněmovny. Záštitu nad ní převzal poslanec František Kopřiva.

„Oficiální vyvěšení vlajky na budově sněmovny by nám v současném složení neprošlo, proto dělám, co mohu, abych vyjádřil podporu jinou cestou,“ zdůvodnil svou iniciativu František Kopřiva.

text: Lukáš Hyspa
foto: Martin Volný

Boj o Slavii. Na rekonstrukci se chtějí podílet architekti z Česka i zahraničí

Jihočeský kulturní dům Slavie se dočká velkých změn. Téměř čtyřicet ateliérů se přihlásilo do architektonické soutěže pořádané městem České Budějovice, jejíž vítěz se zaslouží o rozsáhlé přestavění známé historické budovy na břehu řeky Malše.

Členové rady města na podzim roku 2019 rozhodli, že uspořádají soutěž o rekonstrukci Slavie vedenou formou soutěžního dialogu. „Výhodou dialogu je, že u běžné soutěže bychom dostali hotové návrhy, u kterých bychom jako komise seděli a něco vybírali. Soutěžní dialog nám umožňuje se všemi postupujícími vést po celou dobu práci debatu a formovat s nimi výsledky jejich práce,“ vysvětlil náměstek primátora Juraj Thoma. Klíčovými faktory pro úspěch v soutěžním dialogu jsou architektonická kvalita tvorby a technické (provozní) hledisko. Zjednodušeně řečeno se jedná o to, aby architektův styl ladil s daným objektem a aby architekt vysvětlil, jak bude vypadat provoz Slavie po případné re-

konstrukci dle jeho návrhu. Návrhy studuje a vítěze soutěže určí hodnotící komise skládající se ze zástupců města i zkušených odborníků.

Soutěže se zúčastnilo třicet tři uchazečů. Do užšího výběru se pak dostalo šest týmů. Mezi zahraniční patří slovenské architektonické studio Plural a Chaix & Morel z Rakouska a Francie. Z České republiky se do šestice dostaly ateliéry Projektil, Ondřej Císlar, Kava a 4DS. Poslední z ateliérů sídlí přímo v Českých Budějovicích. „Koncem ledna či začátkem února odevzdají první návrhy, které ale nebudeme moci poskytnout kvůli zákonu o veřejných zakázkách. Komise je vyhodnotí a v dubnu rozhodne. S vítězem se po schválení radou města podepíše smlouva,“ prohlásil architekt Igor Kovačević, organizátor a administrátor soutěžního dialogu.

České Budějovice chtějí, aby se Slavie opět stala perlou města a zdá se, že peníze v tomto případě nehrájí roli. Radnice předpokládá investiční náklady 400

milionů korun s daní. Náklady na soutěž samotnou se také vyšplhaly do značných výšin. Činí zhruba dva miliony administrátorovi soutěže, 460 tisíc korun za finální návrh každého z šesti výše zmíněných týmů a mimo jiné i honoráře poroty.

Hodnotící komise má opravdu velice ambice a Slavii chtějí transformovat k nepoznání. Hlavní změny by se měl dočkat velký sál, jehož kapacita bude činit 450 míst na sezení. Kromě celkového oživení budovy je v plánu také zbudování menšího sálu, kluboven, ateliérů, gastroprovozu a v neposlední řadě i opravení letní scény a nábřeží.

Pokud bude vše probíhat bez větších problémů, v roce 2021 se zhotoví projektová dokumentace a následný rok by se mohlo začít stavět.

Věřím, že opravení Slavie se naše město stane pro okolí atraktivnějším než kdy dříve, a doufám, že se tato novorenesanční stavba z druhé poloviny 19. století dočká kýženého obdivu celé naší republiky.

Simon Rybář

Jeden svět v Českých Budějovicích

Opět po roce se u nás chystá mezinárodní lidskoprávní dokumentární festival Jeden svět. Ač se to nezdá, filmový festival má v Budějovicích již dvacáté výročí. Jeden svět, zaštitěný lidskoprávní organizací Člověk v tísni, se bude tentokrát konat od 16. do 20. března, a to v Českém rozhlase.

Po celý týden se budou v odpoledních hodinách promítat vybrané dokumenty z celého světa, přičemž některá z promítání budou následována i diskuzí s protagonisty filmů, ať už osobně, či elektronicky. Dále se návštěvníci mohou těšit na workshopy týkající se tematiky dokumentů a celého festivalu. Během dopoledne budou navíc probíhat promítání pro studenty základních i středních škol následovaná debatou s moderátory.

Tématem letošního ročníku je Až naprší a uschne. Název ironicky poukazuje na aktuální problém globální

krize a na něj navazující laxní přístup politiků. Proto je i problematika mnohých zahrnutých dokumentů zaměřena právě na ekologii a další momentálně ve společnosti často skloňované otázky týkající se environmentu.

Festival je záležitostí celé České republiky, dobrovolníci jej pořádají

ve více než třiceti městech, včetně Prahy, Brna nebo Plzně.

Na zajímavé filmy, jako je For Sama, Honeyland či Postižení muzikou, z nichž první dva byly dokonce nominovány i na Oscara, Vás zve koordinátorka letošního ročníku Pavla Heyduková.

text: Anežka Klementová

Pavla Heyduková: Stopem, na blind a úplně sama

Jak se cestuje, když jediný, na koho se musíte i v bevyhodných situacích spolehnout, jste vy sama? Jak v jiných kulturách reagují na turistky cestující bez doprovodu kohokoliv dalšího? O tom a o mnoho dalších zážitcích ze svých cest nám vyprávěla mladá aktivní Budějčanda Pavla Heyduková, která se mimo jiné podílí i na organizaci lidskoprávního festivalu Jeden svět v Českých Budějovicích či projektu Žižkárna.

Pája se k odvážnému způsobu cestování dostala již před lety, kdy začala pomalu propadat kouzlu stopování. „Hodně často mi ujížděly autobusy do školy, tak jsem si jednoho dne řekla, že zkusím něco stopnout,“ směje se, když popisuje, jak začal její koníček. „Pak mi došlo, že už si to nechávám ujíždět naschvál, jen abych mohla stopovat, protože mě bavilo poslouchat příběhy lidí v autě.“ Zanedlouho poté se dostala na dva měsíce do Gruzie, kam se stále vrací. Například při své poslední cestě do Gruzie zorganizovala sbírku peněz, za které pak na místě nakrmila toulavé psy na ulicích. Právě v Gruzii ji uchvátil místní způsob života, tamní jídlo a kultura a hlavně volnost, kterou díky stopování a dalším levným variantám cestování a ubytování měla.

Na dotaz, jak vlastně vypadají její cesty, Pája reaguje prostým: „No vedu to dost lowcostově.“ Její příprava na cestu spočívá pouze v sehnání levných letenek. Co se týče transportu, či ubytování na místě, o to se stará až po příletu, a to většinou tak, aby i to bylo co nejlevnější. To, že nemusí být závislá na penězích, jí dává úplně nový rozměr svobody. Stejně tak se nikdy nežene za žádným konkrétním cílem, neplánuje dopředu, ale nechává to

na situaci, své vlastní intuici a hlavně okolnostech, které jí na cestě potkají.

Podle Pavliných slov je pro ni největší výzvou při cestování nebát se nových lidí, nebát se jim otevřít a naopak přijmout, pochopit a nesoudit jejich kulturu, která se často dost liší od té naší, obzvlášť co se týče východních zemí. „Myslím, že potom dost stíráš hranice mezi lidmi.“ Jako příklad uvádí právě již zmiňovanou Gruzii, jejíž obyvatelé mívají často sklony k homofobii či xenofobii mnohem více než například u nás. „I když se mi to lidsky nelíbí, spíše jsem se snažila porozumět, proč tomu tak je, a nesoudit je. Třeba se s nimi i bavít.“

Jak vnímá Pája na cestách přístup společnosti k ní jakožto k ženě, oproti mužům? „Rozhodně nejsem diskriminovaná, například při stopování mám dokonce výhodu, to ale znamená, že pak musím být i obezřetnější, z jakého důvodu mi ti lidé zastavují.“ Bavíme se právě o stigmatu, kvůli kterým už většina lidí stopování zavrhl: „Pokud nabere stopaře, může vás přepadnout. Pokud jste stopařka, je možné, že vás někdo znásilní.“ Na to Pája navazuje právě tím, že i kvůli této problematice se pak ve společnosti setkává spíše s uznáním než s jakoukoliv diskriminací. S tím souvisí i nejčastější otázka, kterou prý slyší z úst snad každého, s kým na svých cestách přijde do styku: „A ty se nebojíš?“ Rovnou na otázku i odpovídá pár příběhy, kdy přiznává, že se skutečně bála, ale i tak vše dopadlo dobře. Společně se shodujeme na tom, že bát se je zdravé, ovšem je zbytečné si tím nechat úplně pokazit zážitek z cesty.

text: Anežka Klementová

Rychle a zběsile v podání oděvního průmyslu

Co to fast fashion je? Proč se nás to týká? A jak můžeme situaci zlepšit? Téma tzv. rychlé módy je tak široké, že tento článek nepojme ani zlomek všech zásadních faktů, které by bylo potřeba zmínit. Ale snad postačí k tomu, aby vás namotivoval k dalšímu vyhledání (mnohdy děsivých) informací.

Fast fashion označuje koloběh průmyslu, kterému vévodí levné oděvní řetězce. Ty jsou schopny produkovat oblečení rychle, ale především za nízkou cenu. Každý měsíc, ne-li týden, přijdou do obchodů zásilky s novou kolekcí. To znamená, že místo dvou hlavních sezón jich mají značky dvaapadesát. Aby bylo tohle všechno možné, přesunuly řetězce výrobu oblečení do zemí s nejnižší pracovní silou (Čína, Bangladéš, Vietnam). Tam zaměstnanci (jak dospělé ženy, tak děti) často pracují v nebezpečných podmínkách – mezi rokem 2006

a 2012 v továrnách zemřelo více než 500 pracovníků kvůli požárům na pracovištích. Jednou z největších tragédií tohoto průmyslu bylo pak zhroutil továrny Rana Plaza v Bangladéši v roce 2013. Při výbuchu zemřelo 1100 lidí a dalších 2500 bylo zraněno.

Vedle nespravedlivého zacházení s lidskými životy a porušování lidských práv se nabízí téma dopadu fast fashion na přírodní prostředí. V dnešní době se v celosvětové konzumní společnosti vyprodukuje více než 80 miliard kusů nového oblečení za rok – to je o 400% více než před dvaceti lety. Jak tedy končí všechny „staré“ oděvy? No, kde jinde než na skládkách nebo ve spalovnách. A jelikož až 60% materiálů je syntetických, vyráběných z fosilních paliv, látky nemají šanci se rozložit. Takže kontaminují nejen půdu, ale při spalování také vypouští do ovzduší skleníkové plyny.

Jak tedy nakupovat tak, abychom se chovali společensky odpovědně (protože každá utracená koruna za fast fashion kousek je naším hlasem) a neznečišťovali životní prostředí? Secondhandy a lokální výrobci jsou odpovědi na tyto otázky. U menších domácích značek je cena sice vyšší, ale kvalita jí odpovídá. Oblečení by se nemělo kupovat ani vyrábět s myšlenkou, že ho za pár měsíců vyhodíme a nahradíme novým. O problematiku rychlé módy se zajímá i mladý návrhář Milan Florián Flíček – co si o fast fashion myslí, se mimo jiné dozvíte v následujícím článku.

Nespokojte se jen s nákupními centry, obchodními řetězci a jejich reklamou. Hledejte alternativy, sledujte dokumenty, získávejte nové informace, je jich více než dost, stačí hledat. Protože jediné tak dokážeme tento svět opravdu změnit k lepšímu.

text: Andrea Matejíč

MÓDNÍ SVĚTOBOREC Z LIŠOVA

Milan Florián Flíček býval normální klučina žijící v Lišově u Českých Budějovic. Avšak v patnácti letech při studiu na Obchodní akademii v Třeboni získal jeho život zcela nový smysl. Uvědomil si totiž, že se chce stát módním návrhářem.

Milan měl v životě velké štěstí a osud si pro něj připravil věci, o kterých se mu nezdálo ani v tom nejděsivějším snu. „S velkou pomocí jsem se po střední dostal na bakalářský obor na Arts University Bournemouth, která se nachází na jihu Anglie. Zde jsem měl možnost prozkoumat všechny zákoutí našeho módního průmyslu a načerpat plno znalostí, které věřím, že budu do budoucna potřebovat.“ Díky nabytým zkušenostem a svému talentu byl na tři měsíce vyslán do Šanghaje, aby reprezentoval svou školu na mezinárodní soutěži v Číně. „Smyslem této soutěže bylo vybudovat kolekci pro Shanghai Fashion Week 2019 a tím pádem najít pět mladých návrhářů pro mezinárodní scénu. Mně se po-

štěstilo a na onu přehlídku jsem byl vybrán. Musím uznat, že vidět své modely na Šanghajském týdnu módy bylo něco, na co nadosmrťi nezapomenu.“

Po létě stráveném v čínské metropoli se navrátil zpět studovat do Londýna. Avšak většinu svého času nestrávil učením, ale tvorbou finální kolekce pro Graduation London Fashion Week. Na této akci se sejdou módní univerzity ze střední Evropy a každá z nich prezentuje deset vybraných kolekcí. Milan se nechal inspirovat důležitými českými osobnostmi. „Vzal jsem dva nejdůležitější hrdiny naší minulosti TGM a Karla IV. A propojil jsem armádní a elegantní styl Tomáše Garrigua Masaryka s gotickými elementy, které se objevovaly za vlády Karla IV. Tuto přehlídku bych považoval za zatím jednu z nejúspěšnějších, jelikož jsem díky ní byl vybrán do užšího výběru 26 kolekcí z celkem sedmi set pro finální gala večer, což mne též dostalo do pár módních časopisů, a za to jsem velmi rád.“ Nyní už

má Milan bakalářské studium ukončené a studuje v magisterském studiu na kodaňské The Royal Danish Academy of Fine Arts Schools of Architecture, Design and Conservation. Zároveň je stážistou ve firmě Han Kjøbenhavn.

Milan se zabývá i problematikou fast fashion, o které jste se mohli dozvědět v článku Rychle a zběsile v podání oděvního průmyslu. Rychlou módu nazývá totálním zlem, které by mělo být zakázáno. „Znečišťuje planetu a navíc je oblečení ušité ze strašných materiálů, které neumožňují tělu dýchat. My se proti fast fashion snažíme s kamarádem se značkou z jihu Čech South Elements bojovat tak, že děláme věci lokálně a jen z materiálů, které jsou příjemné na tělo a šetrné vůči našemu životnímu prostředí. Myslím, že bychom se měli vrátit do časů, kdy bylo oblečení šito pro konkrétního člověka.“

text: Melíšek Matyáš
foto: Milan Flíček

Jak by vám chutnalo Kafe a Dýmka V Lese?

Nedáte dopustit na šálek filtrované kávy či výběrového čaje? Rádi trávíte čas v příjemném prostředí s přáteli a vodní dýmku? Pokud jste, stejně tak jako já, obešli už všechny podniky v Budějovicích a stále hledáte něco nového, tak bych vám ráda doporučila nově otevřený lounge Kafe a Dýmka V Lese. Tento podnik, jak už název napovídá, vyzařuje pohodovou atmosféru a poskytuje odpočinek od ruchu města. Lounge se nachází v Hroznové ulici 16 a byl po rekonstrukci prostorů otevřen teprve před pár měsíci.

Provozovateli jsou dva mladí lidé ze severních Čech, Tadeáš a Terka, kteří se vydali k nám na jih splnit si svůj sen. Budějovice je zaujaly nejen svou tradicí a oblibou vodních dýmek, ale také proto, že se dokonale hodí pro jejich koncept založený na domácí atmosféře a osobním přístupu k zákazníkům.

Zaujalo mě, že v kavárně nenajdete kávovar, ale káva je připravována individuálně pro každého zákazníka. Můžete si vybrat z široké nabídky netradičních příchutí, např. rajčat či whisky. Pojďme k dýmčím. Jejich ceny jsou

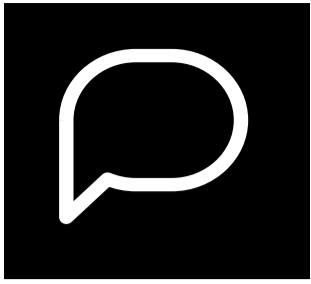
sice o něco dražší než u konkurenčních podniků, na druhou stranu si k ní můžete objednat i čaj, který je v porovnání s ostatními čajovými zase podstatně levnější a kvalitnější.

Důvodem, proč bych vám chtěla doporučit právě Kafe a Dýmka V Lese, je především netradiční koncept i velké ambice provozovatelů. Ačkoli je lesní lounge novým podnikem ve městě, už nyní se s ním počítá nejen v rámci Budějovického Majálesu, ale také Food festivalu v areálu Jihočeské univerzity. Kromě toho se můžete celoročně těšit

na nepřeborné množství akcí a přednášek, věnujících se např. cestování, přírodě a zvířatům, osobnímu rozvoji či syndromu vyhoření. Počítat ale můžete třeba i s degustací tabáku. Pokud i vy máte nějaké zajímavé téma, kterému byste rádi věnovali přednášku, neváhejte a obraťte se na Terku a Tadeáše, kteří vaši iniciativu jistě ocení. A v kombinaci třeba s exotickým čajem půjde jistě nevšední zážitek.

text: Lia Magdaléna Křížová
foto: Facebook Kafe a Dýmka V Lese

Nedopustím, aby škola stála v cestě vzdělání mých studentů

Málokterý člověk zůstane zapálený pro své povolání tak dlouho jako Karel Lippmann. Během své padesátileté dráhy učitele sepsal dokonce vlastní řadu učebnic. Představuje v ní literaturu a filozofii jako vzájemně propojenou a důležitou součást nejen naší historie, ale především našich životů. S odmítáním zajetých školometských přístupů vede své studenty na Biskupském gymnáziu k přemýšlení v souvislostech, které je pro něj skutečným klíčem ke vzdělání.

Umí studenti přemýšlet? A mění se to nějak v čase?

Co si pamatuji už od svých školských let, tak v některých rysech jsou studenti stále stejní. Co se ale týče přemýšlení, tam to není tak jednoduché. Důležitá je totiž jeho kvalita, a to obzvláště v současné době, kdy dochází k rychlému spádu dějin. Moje generace to měla jednodušší, svět byl bipolární a konfrontace zkušenosti s tím, co se říkalo ve škole, nám tu situaci usnadňovala. Škola byla navíc dříve výlučná tím, že informace, které poskytovala, bylo obtížné najít jinde. Dnes toto neplatí a vše je mnohem méně přehledné. Proto by měl dnešní vzdělávací systém daleko víc obrátit pozornost právě na přemýšlení a práci s informacemi, na myšlení v souvislostech – jak si udělat názor, ne předsudek. Bohužel, často před přemýšlením upřednostňujeme paměť.

Co může středoškolač najít ve filozofii?

Filozofie nám pomáhá získat nadhled. Základním tématem člověka totiž vždy byla a je jeho smrtelnost. V antickém Řecku slovo „scholle“ znamenalo prázdnotu. Tam se měl člověk osvobodit od techniky a odbornosti života a měl se vzdělávat a přemýšlet o jeho smyslu. Řekové chtěli rozumět světu, protože z něho lidé přicházejí. Tento přístup se ale postupně vytratil.

Může za to škola?

Z velké části. Stále totiž vycházíme z tezeziánského modelu. V jednom z dobových dokumentů byli učitelé vyzváni, aby neučili děti myslet, prý by je to odvádělo od lásky k práci. Zůstalo nám z toho mimo jiné řazení lavic nebo vstávání na osmou. Problém ale sahá mnohem hlouběji, spočívá v kultuře. Svět, ve kterém žijeme, je totiž vágní. A jak řekl Husserl: „Svět je horizont všech horizontů“, my ale vždy můžeme vidět jen jeden z nich, a proto svět nikdy nepoznáme celý a úplně. Protože jsme ale chtěli najít nějakou jistotu, vytvořili jsme druhý svět, svět abstraktní, který je exaktní. A moderní škola právě tyto dva přístupy zaměňuje. Kružnice v geometrii přece není ta samá, co namalujeme na tabuli.

V 19. století se navíc vzorem stávají rakouské kadetky (vojenská škola – poznámka redaktora), náš vzdělávací systém má tedy spojení i s válkou, kde je ně-

jaká vágnost teprve nepřijatelná. V této době také přichází pozitivismus, který odstranil metafyziku a boha. Nietzsche řekne, že bůh je mrtev. Svět vágní ve škole jako by byl nahrazen tím exaktním. V některých případech to funguje skvěle a výhodou je například neuvěřitelný technický pokrok. Nepotřebujeme to ale tehdy, pokud nám nejde o odbornost, ale o vzdělání, tedy o porozumění světu, o tu vágnost.

Jakou jste měl motivaci k vytvoření vlastní řady učebnic a jak dlouho jste na nich pracoval?

Psát jsem začal ještě na zdravotní škole, trvalo mi to dvanáct let, ale přemýšlel jsem o tom už dřív. Poslední díl vyšel v roce 2005. Spouštěčem byla událost po jednom testu, kdy se mě studentky zeptaly, proč to jako zdravotnice mají umět – a já jsem zjistil, že jim na to neumím odpovědět. Vyústilo to tedy v domluvu, že vždy když je budu něco učit, tak jim vysvětlím, proč to mají umět. Hlavní problém ale byl, že ta písemka byla zaměřená čistě na fakta, bez souvislostí.

Dočte se tedy student ve vašich knížkách, proč se má učit?

Za podmínek, že k nim nebude přistupovat pozitivisticky, tedy s tím, že souvislosti jsou podružné – v mých učebnicích jsou totiž kardinální. Z velké části je tento automatický přístup studentů zaviněn podobou školních dokumentů a také maturitou. Té mimochodem tato řada učebnic neodpovídá, na jiných školách než na Bigy bych se svou učebnicí neuspěl. Tady bych proto vyzdvihnul roli tehdejšího pana ředitele, který v tomto směru ponechával učitelům volnost.

Jak, nebo od koho jste se naučil myslet vy?

Velmi záhy jsem si přečetl výrok Marka Twaina: „Nikdy jsem nedopustil, aby škola stála v cestě mému vzdělání.“ Nikdy jsem nebyl vzorný žák, vždy jsem raději přemýšlel o tom živém světě než o tom abstraktním. Z hlediska studia mě nejvíce na filozofické fakultě oslovily přednášky Milana Machovce, Jana Patočky a Karla Kosíka. To byli lidé, kteří ukazovali, jaký smysl má vzdělání a přemýšlení v souvislostech. Musím říct, že na začátku jsem samozřejmě také učil pozitivisticky – zabřednete do systému, a pokud nemáte větší zkušenost, tak se z něj nedostanete. Ale právě při té události na zdravotce jsem si vzpomněl na tyto pány, a že musíme umět vysvětlit žákovi, proč se to či ono má učit.

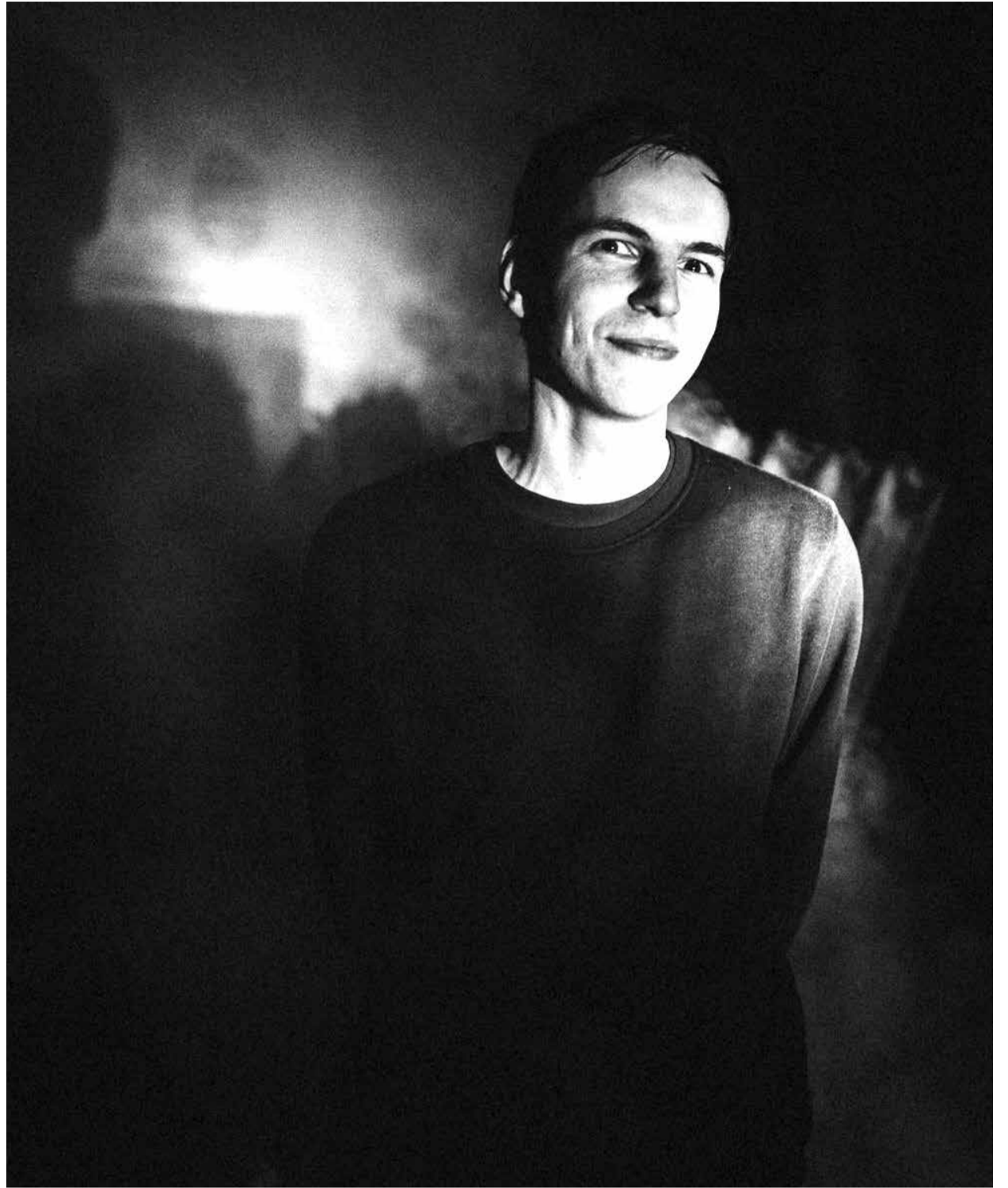
Chodíte rád na maturitní plesy?

Nechodím. Ne, že bych k tomu měl nějakou averzi, ale je mi tam nepříjemný ten strašlivý hluk, při kterém si nemohu povídat. Občas ale hraju v nějakém maturitním videu a rád si se studenty zajdu třeba na kafe (směje se).

text a foto: Lukáš Hypšá

ZNÁTE SE S: Vítem Veitem?

Vít Veit alias Veit B patří mezi jedno z nejvýraznějších jmen na jihočeské house a techno scéně. Společně se svým bratrem stojí za hudební akcí jménem DHOUGH neboli DAN-CE HARD OR GO HOME. Zároveň je součástí známého house duo Trojan Horses.

Co je to projekt DHOUGH a jak to celé začalo?

Všechno to začalo před osmi lety s bráhou, kdy jsme začali hrát a dělat svoje akce. Postupně se k nám přidali další lidi a myslím, že dnes můžeme mluvit o dobré partě kamarádů. DHOUGH byl pro nás hlavně podnět k tomu ukázat, co všechno dovedeme, a zkusit postupně nové věci. Děláme klubovou muziku, ve který jde hlavně o tanec a atmosféru. Oproti běžným akcím nás asi hodně odlišuje selekce hudby a velká práce s prostorem.

A co jsou to Trojan Horses a Veit B? Má to nějakou souvislost s DHOUGH?

Trojan Horses je housovej projekt, který vzniknul s kamarádem Michalem Trojáčkem. Je to hodně o djingu ve dvou a také společné práci na muzice. Jako Veit B jsem začal hrát s bráhou, ale pak jsme se rozdělili. Brácha se více začal věnovat světům a já zase skládání muziky. Už to nešlo udržet ve dvou, hrát na akcích a tak. Každý máme svoje „koně“ a takhle se na tom DHOUGHu aspoň sejdeme a uděláme to, co jsme se za tu dobu naučili.

Jak ses k tomuto žánru dostal? Měl na tebe někdo vliv, nebo to přišlo tak nějak samo?

Myslím, že to bylo dost spontánní. Brácha vždycky nosil domů muziku, co poslouchali ve škole, a mě to dost bavilo. Největší vliv ale nastal, když přišel s DJ

Tvyksem, který začal dřív hodně „pumpovat“ do domácí klubové scény svoje úsilí. Hrál na Rádiu 1, kde měl pravidelný pořad VIBRÁTOR včetně pořádání stejnojmenných akcí v klubu Roxy. Tam jsme asi začali poprvé oba uvažovat o nějakém hraní a tak.

Je to práce, která tě živí, nebo jde jen o koníček?

Práci bych to nenazýval, je to volnočasový. Já se živím jako grafik v jednom místním studiu a k djingu to bylo takový samovolný. Zkoušeli jsme to doma v pokojíčku a pak jsme se přes kamarády dostali na první Silent Disco a následně i do teamu Budějovického Majálesu. Uživit se hraním určitě jde, ale v České republice to nebude.

Máš bráchu Adama, se kterým děláte projekty společně. Děláte všechno spolu, nebo si práci rozdělujete?

Spíš se společně hodně bavíme o tom, jak co udělat, ale práci si určitě rozdělujeme podle toho, co kdo umí. V poslední době jsme se hodně potkali i mimo naše akce a udělali například hudbu a světla pro divadelní představení od Kredance Company nebo audio-vizuální křest básnické sbírky Libora Staňka.

Hádáte se u toho?

K hádce máme hodně daleko. Spíš je to taková tvůrčí debata o tom, kde bude stát jakej reprák a jaké světlo.

Co považuješ za svůj největší úspěch?

Za velký úspěch považuju to, že se tomu vůbec věnujeme, a taky to, že jsme tak dlouho vydrželi s bratrem. Většinou tyhle věci brzo skončí. Nám se to povedlo udržet a jsem rád, že máme kolem sebe spoustu přátel, který nám pomáhají. A další? No v oblasti hudby to bylo, když se nám povedlo vydat muziku na značkách, jako byl finský

Top Billin nebo portugalská Enchufada. S tím jsme se dostali do povědomí na scéně a hráli jsme pak celkem často v Praze, Brně a dokonce i v Polsku.

Je těžký se v hudební branži prosadit?

No, prosadit se je samozřejmě těžký, protože lidí, jako jste vy, je hodně. Je to hodně o známostech, o místě, kde žijete, o tom, co umíte, a také je třeba správné načasování. Univerzální recept ale neexistuje. Co jsem ale zatím zaznamenal, tak lidi, kteří nic neumí, nemají velkou šanci. Prakticky žijou jenom na jedné určité vlně, která je momentálně drží, ale může hodně rychle skončit. Nejvíce je to vidět asi na rapové scéně, kde se ty jména točí opravdu rychle. Myslím si, že je dobré neustále zkoušet něco nového, co tu ještě nebylo, a hlavně se nebát skládat vlastní muziku. Ta bude vždycky zajímat lidi nejvíce.

Kam to chceš dál posunout? Jak DHOUGH, tak sólo kariéru?

V rámci své kariéry určitě do budoucna nic velkého neplánuji. Držím se spíš při zemi, ale v plánu je určitě nová muzika. Jak za projekt Trojan Horses, tak i Veit B. Jinak chci určitě posunout scénu v Budějovicích, protože nám tu chybí nějaký větší okruh djů a producentů. Bylo by fajn tu mít novou generaci s podobným názorem a vášní. Bavili jsme se s přáteli o tom, že vytvoříme sérii workshopů. Máme na to skvělý prostor a rádi bychom dělali lekce od djingu přes produkci až po světla. Chceme, aby si každý mohl sám sáhnout na synták či nějakou beat mašinu, zjistit, jak je jednoduchý dělat muziku a že je to přitom velká zábava. Takže přesně to by mohl být posun do budoucna pro celý DHOUGH i tým.

text: Natálie Malcová, Daniel Jež
foto: Jakub Zeman

BEZ PUBLIKA

Srdce mi běží jako o závod
O závod, který se snažím vyhrát
Plíce se sárají po vzduchu
Pot mi stéká po krku
Před očima mám černo
Sténám krásnou bolestí
Když prolétnu cílem
Ale ty už tady nejsi
Jsem sama

Obsidio Rosae

JÁ RADŠI VELVETY

Co mám dělat, to mi asi taky nepovíš
možná bych si měl najít nějakou skrýš
kde by jsem si v klidu hověl
užíval si, až bych zpurpůrověl.

A techno muzika
ta se mě netýká
já radši Velvety.

Možná, že už moc dlouho spím
možná se jednou utopím,
ale spíš jen vnímám svět
takovej jakěj je ...

Gedžitka

HRA NA ŠTĚSTÍ

Sbírám jména
Jako by to byly čtyřlístky
Ale snad nevěříš na štěstí?
Ptám se sama sebe
Když nemůžu usnout
Ale stejně každou noc
Vyhlížím z balkonu
Na něc-někoho čekám
Ale vlastně se dívám nahoru
Po padajících hvězdách
Jako by mrtvé hvězdy
Mohly ovlivnit
Jestli se mi o tobě
Bude dneska zdát

Obsidio Rosae

VILFRÉDOVA NOČNÍ HUDBA

Vilfréd o půlnoci vstává,
kafe ohřát si dává,
vyklání se z okna ven,
tichou tmou je obklopen.
V uších počlo mu pískání,
opile z okna se vyklání,
Objevil se rytmus i melodie,
Vilfréd chápe, co je to utopie.
Letí ...
... dolů a dolů a dolů ...
a dopadá
(Možná, že jo
možná, že taky ne).
Noc se skládá, ukládá, jde spát.
A již nic není k vidění

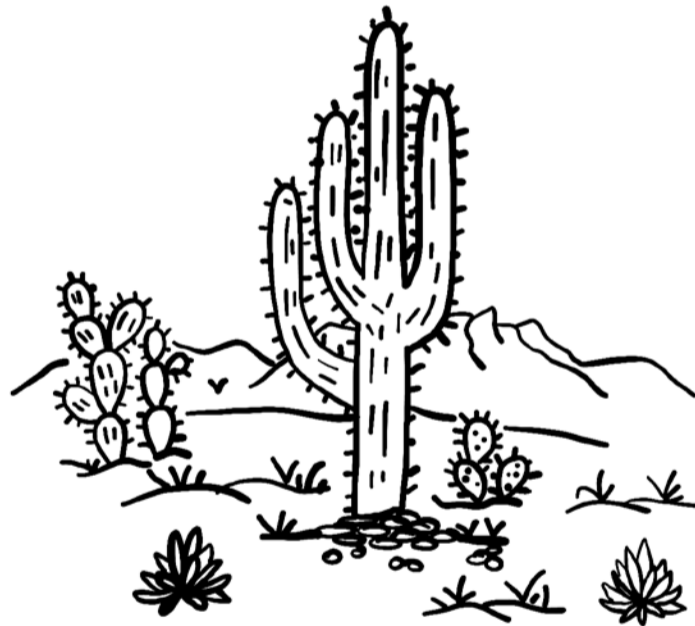
Gedžitka

???

Je noc
I ona už spí
A já ležím v posteli
Otevřený očí
V hlavě mi to šrotuje
Milovala jsem už někdy někoho?

Obsidio Rosae

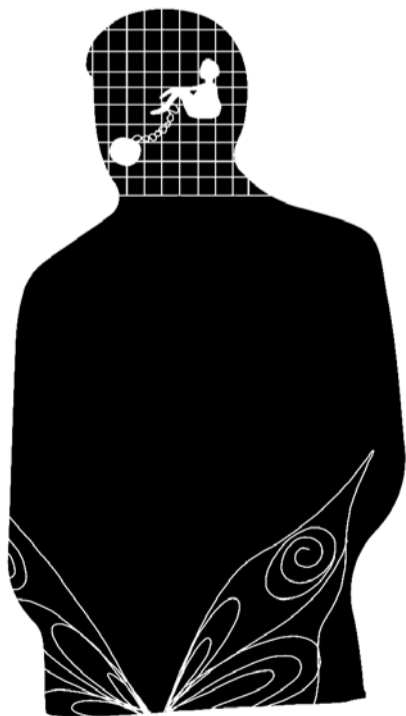

MRTVÁ KRAJINA

Jsem v zemi nikoho
a hledám sám sebe
Kam to až došlo,
našel jsem tebe.

A tak tu v krajině,
kde je furt mrtvo,
čekáme beznadějí
a je nám smutno.

Gedžitka

SBĚRATEL MOTÝLÍCH KŘÍDEL

Ten muž nahání strach
Mrazí mě z něj v zádech
Ničí moje naděje a sny
Ještě jeden výdech, nádech

Kouzla sfoukne jako svíčku
Nevychází se svého temného sídla
V noci slyším křičet motýli
Když násilím jim trhá křídla

Nemyslím a nedoufám
Jak tak sedím ve své cele
Bez oken a bez dveří
Vězeň ve vlastním těle

Obsidio Rosae

KAPITULACE

Vzdávám se písni
Vzdávám se lásky
Vzdávám se hmatu
Vzdávám se masky
Vzdávám se nadějí
Vzdávám se kávy
Vzdávám se pondělí
Vzdávám se slávy
Vzdávám se měsíce
Vzdávám se nebe
A co je hlavnější
Vzdávám se s/tebe

Obsidio Rosae

NÁVRAT AXIOMU

Spím
anebo bdím?
Nevím,
jen tak do tmy hledím.

A ty už taky spi
a raději už navždycky.

Gedžitka

kresby: Alžběta Kalná

VÝSTAVY

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

– DŮM ŠTĚPÁNKA NETOLICKÉHO

Masarykovo náměstí 89, Třeboň

11. 1. – 1. 3. Adam Panáček

– Jitra v síti chycená

15. 2. – 29. 3. Miloslav Nováček

– Kresby a grafiky vážná věc

DŮM UMĚNÍ

Náměstí Přemysla Otakara II. č. 38

20. 2. – 20. 3. Marco Tirelli

1. 4. – 30. 4. Miller & Maranta

GALERIE NAHOŘE

Metropol, Senovážné nám. 2

19. 2. – 14. 3. Zuzana Pustaiová

– Flashback

KINO KOTVA

Lidická 2110

14. 2. – 3. 4. Zuzana Capoušková

– Zapomenuté sny

14. 2. – 3. 4. Jaroslav KLM Klíma

– Wild west now!

EGON SCHIELE ART CENTRUM

Široká 71, Český Krumlov

9. 4. – 31. 1. Josef Seidel (1895–1935)

9. 4. – 31. 1. Judith Zillich

9. 4. – 31. 1. Alena Anderlová

9. 4. – 31. 1. Tets Ohnari

Jan Mojka

Náciček Jojo

Novozélandský režisér Taika Waititi si pro nás na letošní rok připravil bezesporu velmi zajímavé dílo. Satirický snímek Králíček Jojo na motivy knihy Caging Skies od Christine Leunens, parodující nacistický režim, dorazil do kin teprve před měsícem a už se na filmových plátnech stal velkou senzací. Osobně jsem film netrpělivě očekával dobrého půl roku, hlavní zápletka mě totiž oslovila už po přečtení prvních anotací. Nakonec jsem se dočkal a naštěstí se mé očekávání naplnilo.

Film sleduje mladého chlapce jménem Jojo (v podání dvanáctiletého Romana Griffina Davise), který nalézá veškerý smysl v nacistickém režimu a doprovázen svým imaginárním přítelem Adolfem Hitlerem se snaží stát vzorným a hrdým Němcem. Během toho vyrůstá se svou matkou, která ve svém pokoji schovává židovku, což však mladý Jojo na začátku příběhu neví. Když se to dozví, je to pro něj naprostý šok a jeho vidění světa se postupně začne bortit, zvláště poté, co mu dojde, že všechny jeho představy o Židech byly vlastně mylné. Hodnoty nacismu přestanou mít pro Jojo postupně váhu, což je symbolizováno zhoršováním jeho vztahu s kamarádem Adolfem Hitlerem. Na konci filmu se Jojo Hitlera zřekne úplně, čímž se zcela osvobodí od zvrácené myšlenky nacismu.

Celý snímek je pak satirou na celý nacistický režim a vůbec na absurditu všech totalitárních ideologií, včetně novodobého neonacismu. Všichni za-

rtí nacisté jsou zde vykresleni jako absolutní hlupáci, jejichž intelekt je potlačen zaslepeností nekritickým zbožňováním tohoto absurdního systému, a autor si dal velmi záležet na tom, aby si toho každý divák všiml.

Ve filmu se tak nachází mnoho vtipných a kuriózních scén, ve kterých figuruje nespočet nacistických fanatiků, kteří zcela otevřeně hlásají svou hloupost, jako vystřižené z pohádky Císařovy nové šaty.

Zajímavý je též Taikův pohled na dětský svět stýkající se s tím nacistickým. Existuje mnoho filmů o tom, jak nacismus vnímali dospělí Němci. Ale jak ho prožívaly děti? Podle Elsy (židovky ukryté v Jojově domě) se mladíkovi na nacistech hlavně líbí uniformy a dis-

ciplína. Navíc být členem hitlerjugend znamená být členem většího "klubu", což by osamělý Jojo moc rád. Nejspíše to takhle doopravdy i u mnoha "nácičků" bylo. Dítě se vždycky cítí lépe, když je součástí něčeho většího a může tak pomyslně dosáhnout důležitosti a vyrovnat se dospělákům.

Ve filmu je také kladen velký důraz na vztah mezi Jojem a jeho matkou Rosie (která je brilantně ztvárněna herečkou Scarlett Johansson). Rosie se nenápadně snaží syna od nacismu odvrátit, zatímco on jí vzdoruje. Pozorovat proměňující se působení vzájemné chemie těchto dvou postav je jako poslech jedinečné symfonie. Scarlett Johansson role "maminky" vysloveně sedla a nebyl pro ni problém získat si mé divácké

srdce. O dobré herecké výkony nicméně není ve filmu nouze. Sam Rockwell se například skvěle zhostil role lehce šileného německého důstojníka, který je mnohem spíše správným vojákem, než-li nacistou.

Film zlehka strádá místy ukvapeným tempem, zejména v závěru filmu dějová linka utíká až příliš rychle. To mi přišlo jako velká škoda, neboť tím snímek divákovi upírá možnost prociťt prožitky v jeho plné hloubce, což může vést až k přehlédnutí klíčových momentů.

I tak je ale film vyjimečným dílem a Oscara za nejlepší adaptovaný scénář si opravdu plně zasloužil.

text: Daniel Jež
foto: film Králíček Jojo

Filmové dilema aneb Zaklínač a peníze

Mnoho lidí si jistě všimlo nové seriálové adaptace známé knižní série Zaklínač od Andrzeje Sapkowského. Za onou adaptací stojí sám „velký bratr“ seriálové branže: Netflix. Přetrvávají ale dvě otázky. Stál Zaklínač opravdu za to a vznikla adaptace pouze pro peníze?

Seriál má základ v prvních třech knihách z několikadílné série. Myslím, že se jedná o skvělou volbu, jelikož i první dvě knihy nemají žádné chronologické uspořádání. To nakonec dává autorům seriálu větší rozmach a moc: Tedy vybrat ty příběhy, které se nejlépe dají vyobrazit na plátně.

Geralt z Rivie je zde autenticky ztvárněn jako chladný muž nemnoha slov. Henry Cavil ve své roli perfektně zvýrazňuje pomalé a klidné pohyby, když Geraltovi nic nehrozí a zároveň i jeho čistou, téměř zvířecí zuřivost, když bojuje ať už s netvory nebo s lidmi. Jeho příběhová linie není natolik odlišná od té knižní s pouze nepatrnými změnami vedlejších charakterů jako například přítomnost čarodějky Triss Merigold v příběhu Zaklínač.

Na druhou stranu, příběh čarodějky Yennefer byl od knižní předlohy značně upraven. Její život nám je totiž v knize vysvětlen pouze ve střípcích a od Geralta se dozvídáme jen to, že v mládí byla pouhým hrbáčem. Avšak s pohledem na ce-

lou stavbu seriálu byl její původ důležitý a ve výsledku nevypadal špatně.

A jako poslední hlavní postavu tu máme princeznu Cirillu, Lvíče z Cintry. Její příběh byl asi nejvíce upraven od přidávání kompletně nových charakterů až po upravování jejich magických schopností. Vše ale bylo předělané se záměrem kvalitní adaptace. Ta sice není stoprocentně přesná, ale i tak skvěle zachytila středovou myšlenku její postavy a upravila ji pro větší cílovou skupinu než původní kniha.

Abychom se však vrátili k původní myšlence. Byl přeci jen Zaklínač od Netflixu natočen kvůli penězům? Moje odpověď zní, že absolutně ano. Stejně jako kniha, bez výdělku by nemožla ani kniha ani seriál existovat a tvůrce adaptace to moc dobře věděl. Jistě. Seriál hodně přeskakuje a je upravený, ale splňuje svou práci. Tedy že přitáhne diváky a uvede je do rozsáhlého světa Zaklínače. Stejně jako všemi hráči milovaný Zaklínač 1, 2 a 3, seriál přirozeně není perfektní, ale je upravený pro své diváky. Lauren Schmidt (tvůrkyně seriálu) se postarala o to, aby nepošpinila skvělé dílo, kterým Zaklínač doposud je. V dnešním světě plném špatných adaptací a rebootů je Zaklínač úžasný oddech a velmi se těším na další sérii.

text: Dominik Machula

ANALOGOVÉ PTÁČE

Jakožto velký filmový fanda rád sleduji jakékoliv eventy, které mi přiblíží svět kinematografie. Když jsem se dozvěděl, že 7. ledna se má v budově českobudějovického Českého rozhlasu pořádat fotografická vernisáž Jana Dobrovského k filmu Nabarvené ptáče, neotálel jsem a na místo obvyklého kliku "zajímá mě to" jsem se na událost skutečně vypravil. Bylo to dobré rozhodnutí. Na vernisáži byly sice vystaveny jen některé fotografie, o to víc času a pozornosti jsem jim však mohl věnovat.

Snímky pana Dobrovského jsou velmi citlivé. A ačkoliv sám autor říká,

že se jedná o v podstatě "umělé" kousky focené ve filmových kulisách, tvoří jeho fotografie samostatný příběh. V jeho díle můžeme nalézt velký smysl pro detail, člověk ho však ocení, jen když si před vystavenou fotografií přeci jen nějakou tu chvilku postojí. Oproti filmu se navíc snaží autor zaměřit na větší škálu emocí než ve filmu, při jehož sledování jsem měl pocit, že hlavním motivem je zlo, většinou ztvárněné strachem, na výstavě byla paleta emocí mnohem pestřejší.

Vernisáže se kromě Jana Dobrovského zúčastnil i mladý herec Petr

Kotlár (10 let) ztvárňující hlavní roli. O to zajímavější bylo, když "kluk z fotky" stál přímo před díly, které jej mnohdy i zachycovaly.

Film Nabarvené ptáče mimochodem momentálně představuje jediný český snímek, který se letos probíjaval do nominace na Oscara za nejlepší cizojazyčný film. Ačkoliv se nakonec do užšího výběru pěti filmů nevešel, je to i tak pro celou českou kinematografii opravdu pořádný důvod k oslavám.

text: Daniel Jež
foto: VDM

Motor a filosofie – jde to vůbec dohromady?

Na otázku nám odpoví student Teologické fakulty Jihočeské univerzity, Lukáš Mareš. Lukáš se zaměřuje na filosofii sportu a filosofickou praxi. Podniká také jako mentální kouč a filosofický konzultant. Už pátým rokem pracuje s mladými hokejisty česko-budějovického týmu Motor. Pomocí individuálních rozhovorů a týmových workshopů se soustředí na duševní rozvoj „motorácké“ mládeže. Mladí hráči se pod vedením Lukáše učí zvládat náročné sportovní momenty, které k vrcholovému sportu patří.

Co mladému člověku dává filosofie, jak ji má chápat, dívat se na ni?

Může mu dát hroznou bohatost i hloubku do života a určitě rozšířit obzory. Uvědomujeme si věci v jejich komplexnosti. Znamená to nebýt utopený v konkrétních věcech, které kolem sebe vidíme, ale umět od nich odhlédnout a s odstupem se na ně pak dívat. Například antická filosofie řeší témata, která se týkají našich životů a jsou tam hodně praktické vhledy do toho, jak by měl člověk žít. Může třeba hlouběji porozumět tomu, co je to přátelství, co jsou to správné vztahy.

Hráli jste hokej v juniorské hokejové lize v Americe. Měl jste také k dispozici mentálního kouče?

Za celou svoji kariéru, ať už to bylo v Americe, nebo tady, jsem nespolu-

pracoval s mentálním koučem. Během kariéry jsem byl spíš koučem sám sobě. Měl jsem samozřejmě hokejové trenéry, kterým se v Americe říká právě „coach“. Jejich prací bylo trenérství, ale byl tam i ten koučovací přesah. Snažili se nás motivovat a řešili s námi cíle. Tohle jsem zažil v Americe dost, ale nebyli to přímo mentální koučové.

Pomáhají vám v koučování právě zkušenosti, nebo se více opíráte o teorii naučenou během studia?

Využívám zkušenosti, které jsem nabyl já sám během hokejové kariéry. V mém oboru by opravdu člověk měl mít zkušenost se sportem, musí ho znát zevnitř, jinak nemůže pochopit situace, co hráč zažívá. Aplikovat se snažím všechno, ale je otázka, v jaké míře. Zrovna to, co jsem se naučil ve škole, se snažím využívat třeba při poznávacích rozhovorech s hráči. Jinak si k tomu hodně informace dočítám a učím se sám. Snažím se hodně poslouchat, nasávat prostředí a různé názory, z toho si pak vytahovat to, co mi sedí, a sám si to odůvodňovat. Je to hodně taková samopráce.

Je zajímavé, že i když studujete, tak se i přesto spoustu věcí učíte sám. Proč je tomu tak?

V Česku nejsou přímo programy na míru. Nedá se tu studovat sportovní psychologie nebo mentální koučink jako třeba v Anglii. Člověk je tady donucený hledat si ty zdroje sám. V Anglii jsou nastavené

i standardy pro status sportovního psychologa. U nás tohle nemáme. Pokud někdo chce být sportovní psycholog, musí mít vystudovanou psychologii, to je podmínka. Pokud chce být mentální kouč, nároky jsou naprosto minimální, takže se může stát, že ten člověk tomu nebude vůbec rozumět, ale může si říkat

mentální kouč. Nemůžeme to moc rozlišit, protože na to nemáme ty standardy. Pořád nemáme ve sportovní kultuře zažitě to, že je vhodné mít vedle trenéra mentálního kouče.

V čem konkrétně pomáhají konzultace hokejistům ve hře?

Mentální koučink je hlavně zaměřený

na to, aby hráč poznal, jaká situace je pro něj těžká. Třeba udělá chybu a není schopný se jí zbavit, táhne si ji v zápasu s sebou. Pracujeme na technikách, které hráčům pomáhají připravit se na takové stavy líp a pak je i líp zvládat. Hodně dbám na to, aby to bylo individuální. Pracujeme i na skupinové rovině, kdy se vidím s celým týmem a řešíme téma nebo otázku, co si hráči vyberou.

Svěřují se vám hráči i s problémy z osobního života?

Když jsem začal s klukama z Motoru pracovat, musel jsem si najít cestu, jak se k nim dostat. Pohybuju se v prostředí jako hráči a ptám se jich na to, co řeší. Bavíme se i o osobních otázkách. Čím víc jsou na mě hráči zvyklí, tím více se bavíme otevřeně.

Co je nejtěžší na koučování týmu hokejistů o tak velkém počtu?

Být pořád pokorný. Nikdy si nemyslet, že teď všemu rozumím. Že teď vím bezpečně co dělat, ale pořád se ptát sám sebe, jestli je postup, který navrhuju, správný. Těžké je také určit, v jaké rovině se pohybuju, jestli pracuju s jednotlivcem, celým týmem nebo i trenéry. Bez toho, aniž by si člověk pořád opakoval, co dělá a proč to dělá, se do toho může snadno zamotat.

text: Šárka Brunclíková

foto: FB Mentální koučink

& filosofické konzultace Lukáš Mareš

Jsou mladé, odhodlané a sex positive, ale KDYŽ TO NECHCE, TAK TO NECHCE

„Respekt je sexy“ – hlavní heslo, které skupina Když to nechce, tak to nechce neboli Konsent, rází. Právě Konsent (z anglického consent) je stěžejní bod celé jejich osvětové činnosti na téma sexuálního nátlaku a násilí. Cílem skupiny je zvýšit povědomí širší veřejnosti o tom, že mlčení neznamená vždy souhlas.

Už v roce 2015 si několik žen v čele s Johannou Nejedlovou, Barush Marush a Rézou Královou uvědomovalo, jak důležitý souhlas obou stran pro sexuální styk či jakýkoliv jiný intimní kontakt je. Jak samy říkají, nechtějí nikoho strašit, ale zároveň dodávají, že více jak 50 % žen v České republice zažilo obtěžování a naneštěstí málokterá ví, jak na něj reagovat. Společně tvoří přes 4 roky nejrůznější projekty, které mají za cíl především mužům (ale ne jen jim) vysvětlit, co znásilnění a obtěžování znamená a proč není v pořádku.

Během let se jejich iniciativa dostala do povědomí zejména mladých lidí, kteří se k jejich myšlence začali přidávat. Nyní společně pravidelně objíždí republiku s workshopy, diskuzemi a videi. Se začátkem loňského roku rozjeli svůj zatím nejrozsáhlejší projekt Respekt je sexy, kde se spojili s pražskými kluby. Cílem jmenovaného projektu je naučit místní personál, jak s nežádoucími či vypjatými situacemi naložit. „Flirtování k večírkům patří, obtěžování ne“ – v propagačních skečích a videích s tímto heslem figurují mimo jiné i manželé Brzobohatí. Ondřej G. Brzobohatý se zde ocitá v roli barmana, který pozoruje dění v klubu a divákoví skrze komentář popisuje, kde nastala v jaký moment chyba. Na základě jednotlivých situací ve videích je pak poukázáno i na zdánlivě neškodné detaily.

Skupina Když to nechce, tak to nechce se snaží těmto situacím předejít a vést ženy k sebeúctě. Jejich cílem je změnit stereotypy o tom, že pokud je ženě něco nepříjemné, přehání. Konsent učí ženy všech věkových kategorií reagovat na jakékoliv nežádoucí obtěžování, bez toho aniž by trpěly výčitkami. Letos v lednu navíc začali s novým projektem Do palety, kde řeší sexuální násilí na univerzitách. Pracují i na workshopech zaměřených na boj s kybernásilím. Jejich komplexní program si nezapomeňte rozkliknout na facebookové stránce (Když to nechce, tak to nechce), kde najdete mimo jiné i číslo účtu, skrze který projekt můžete finančně podpořit.

Karolína Mertlová

Nechovej se jako kluk, chovej se prostě jako ty sám

Jak nebýt kluk je vtipně i dojemně pojatá autobiografie od britského komika Roberta Webba. Vysvětluje v ní, proč považuje pravidla „chovej se jako chlap“ za nesmyslná – jsou předepsaná všem mužům a neberou ohled na individualitu každého z nich. Přitom jediné, na čem záleží, je být sám sebou, vzkazuje autor.

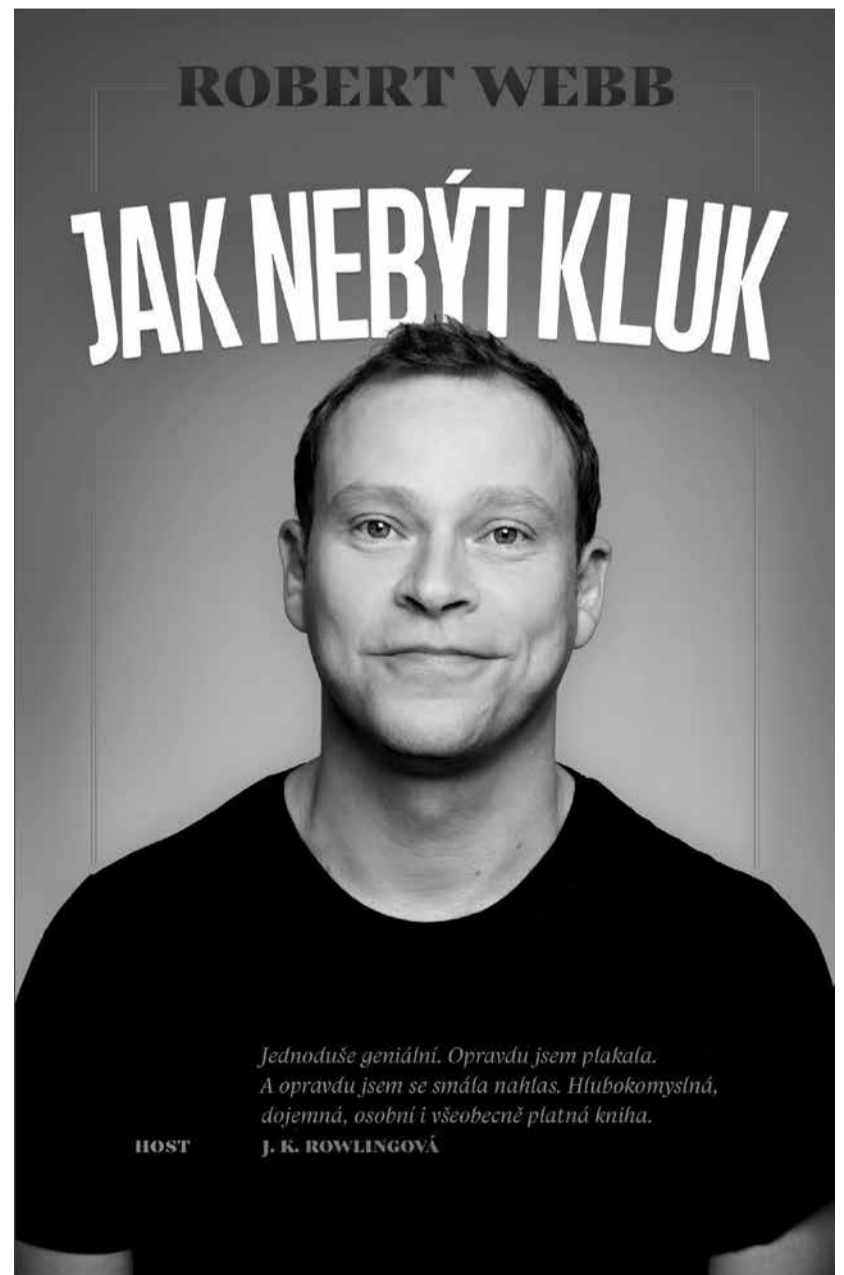
Jako malým jsou nám přiděleny pohlavní orgány a scénář, podle kterého bychom měli hrát předepsané role. Máš-li penis, musíš (si) hrát (na) chlapa. To znamená, že nesmíš být zženštilý, měkký, dávat najevo bolest, nosit růžovou, hrát si s holkami, mluvit o svých citech (nedejbože brečet!) a hlavně ať tě ani nenapadne vybočovat z „normálu“. Pokud se jen opovážíš něco namítat, budeš zostuzen... buzičku!

Robert Webb vzpomíná na své dospívání a na to, jak se snažil chovat podle těchto pravidel. Jenomže ve výsledku byl zakomplexovaný a protivný, aby zakryl svou úzkost z toho, že tyto stereotypy nenaplní.

Prozřel až zhruba ve čtyřiceti letech, kdy si uvědomil, že se nevěnuje svým dcerám ani manželce a vymlouvá se na práci. „Musím žít rodinu. Poděkovat mi můžeš později. Jsem utahaný. Potřebuju se napít.“ A tak se začal uklidňovat alkoholem. „Jak vážné to bylo? Nemám ponětí, většinou jsem byl opilý.“

Uvědomil si ještě něco. Je nešťastný. A jeho rodina také, protože se k ní chová hrozně. Nebije sice manželku jako jeho táta, ale být náladový despot taky není žádná hitparáda. Rozhodl se převzít nad svým chováním kontrolu a zodpovědnost, přestal pít o samotě. Začal mít rád sám sebe.

„Nikdy není pozdě začít se snažit,“ říká. Na smrtelné posteli si nikdo nevyčítá: „Kéž bych trávil se svými dětmi méně času, kéž bych méně plakal, kéž bych častěji krčil ramena a odcházel, když jsem zarmoutil milovanou ženu, kéž bych tolik nemluvil o tom, čeho se doopravdy bojím a co skutečně

HOST

Jednoduše geniální. Opravdu jsem plakala.

A opravdu jsem se směla nahlas. Hlubokomyslná, dojemná, osobní i všeobecně platná kniha.

J. K. ROWLINGOVÁ

chci.“ Naopak každý lituje, že nedělal víc toho dobrého a zanedbával přátelství, porozumění, lásku. Tyto esence potřebujeme v životě nejvíc.

Knížka vás pobaví, dojmě, možná

i rozbereč. Nepotlačujte slzy, nemusíte nikomu nic dokazovat. Buďte sami sebou.

text: Martina Mašková

foto: hostbrno.cz

Vstoupit, či nevstoupit do jézédé, toť otázka

„Neplní dodávky. Zavřete je,“ hulákal na drobného kulaka brunátný „jézédák“. „Popravte je,“ přidal se další. A aby všem bylo jasné, že to myslí vážně, pozvedl nenávislivě zaťatou pěst.

„Dejte jim ještě šanci. Nemohli přece ovlivnit, kolik se jim urodí prasat,“ bránila je místní drobná, ale o to statečnější učitelka...

Occitáme se v kulisách obce Úboč na Domažlicku a do lidských osudů zasahují totalitní holomorzy padesátých let. Jen v roli komunistických zalobců, soudců i popravčích v jedné osobě i jejich obětí nevstupují tehdejší aktéři, ale středoškolská studenty, kteří hrají načrtnuté role, inspirované skutečnými vzpomínkami pamětníků obsaženými v archivu živé Paměti národa.

Zážitek workshop je určen pro žáky 8. a 9. tříd základních škol, respektive tercií a kvart víceletých gymnázií a pořádá jej v českobudějovické Orlově nezisková organizace Post Bellum.

„Tento workshop, kterého se účastní studenti Biskupského gymnázia, se věnuje tématu proměny české vesnice během kolektivizace. Studenti si v jeho průběhu mohou sami zodpovědět otázku, zda je v pořádku snažit se odstraňovat nepravdivost pomocí toho, že dříve privilegované menšiny sebereme základní práva, majetek, svobodu a případně i život,“ přibližuje záměr workshopu Soňa Petraková, koordinátorka vzdělávacích projektů Paměť národa Jihočeský kraj. Vedle workshopu na téma kolektiviza-

ce české vesnice padesátých let nabízí Post Bellum i řadu dalších, které žáky zavedou např. do Československa let 30., kdy vzrůstá atmosféra xenofobie a antisemitismu, poúnorových let 40., kdy se v atmosféře narůstajícího strachu z represí hledá hrdina, který se postaví přicházející tsunami zla, či let 80., kdy se skupina přátel pustí do tvorby vlastního samizdatu v atmosféře plné nedůvěry i mezi nejbližšími.

„Jen na jihu Čech prošlo našimi workshopy od podzimu přes 300 žáků a studentů,“ informuje Soňa Petraková. „Nebyl to tupej workshop, kde se sepi-

suji jen nápady z brainstormingu.“ „Dobré bylo, že příběh se opravdu stal a role byly skutečné.“ „Vžil jsem se do role Jelinových coby nepřátel strany, cítil jsem se při tom bezmocně a nemohl jsem odporovat.“ „Byla bych ráda, kdyby se taková metoda zavedla i do škol. Odneseme si toho víc než z hodiny.“

Z hodnocení žáků vyplývá, že není pravdou, že by mladou generaci naše nedávná minulost nezajímala, jak si stěžuje leckterý pedagog, ale je třeba ji jen podávat jinou, atraktivnější a jim srozumitelnější formou.

Martin Volný

Hledání novináře pokračuje. A můžete být u toho

Projekt *Hledá se novinář* už zná své postupující. Devět mladých a nadějných žurnalistů vybrala odborná porota sestavená z Veroniky Sedláčkové, Terezy Englové a satirického komentátora Jindřicha Šídla, který nejednoho účastníka přivedl skoro až k slzám. Do postupující devítky se dostal i jeden ze dvou zúčastněných členů naší redakce. O koho přesně jde? To můžete zjistit na vlastní oči v připravované reality show, kterou bude natáčet Seznam po celou dobu soutěže, od února do května.

Pro připomenutí, projekt „Hledá se“ pořádá Jeden svět na školách (JSNS) již několik let. V předchozích ročnících se hledal ideální leader, letos se ale rozhodli poohlédnout po nadějném žurnalistovi. Projekt byl rozdělen do dvou částí, o té první jsme psali už v minulém čísle. Skládala se hlavně z workshopů na téma psaní a mediální gramotnost, účastníci se měli zkrátka naučit ty nejpodstatně-

jší základy novinářské práce. Zakončil jej „domácí“ úkol: připravte do druhého víkendového workshopu třímínutovou reportáž dle vlastního výběru. Podmínkou bylo zpracovat lokální, a především politické nebo sociální téma. Na začátečníky docela výzva!

Druhý víkend byl už mnohem praktičtější. Jelo se hned pěkně zostra: pod dohledem zkušených odborníků mladé novináře čekal jeden z nejtěžších žurnalistických útvarů – komentář. Ale nebyl čas si lízat rány. Vyrazilo se do ulic natočit další, tentokrát kratší reportáž na téma „jídlo“. Tím to ale nebyla práce zdaleka hotova, reportáž bylo třeba i sestříhat, a to vše během několika málo hodin.

Neděli každý očekával s velkým napětím, ten den totiž na soutěžící čekala obhajoba vlastního díla před porotou. Úplně jak v nějaké reality show. Všichni proto velmi ocenili dopolední workshop na zvlá-

dání stresu. Kupodivu stačí jen pár cvičení, jako je proklepání rukou, hluboký nádech nebo zakřičení pár nesmyslných slov a člověk je hned uvolněnější a připravený na veřejné vystoupení.

A co bude dál? Jak už jsme psali v úvodu, od nyní můžete na Televizi Seznam sledovat „Devítku“, jak válčí s reálnými úkoly, které stojí před skutečnými novináři. Pořádám v minulých letech dodali na štábnosti komentátoři jako Kovy nebo Janek Rubeš, kteří si neodpustili ve správnou chvíli sestřelit někoho z účastníků svou trefnou poznámkou. Letos to nejspíš nebude o moc jiné. Za celou redakci popřejeme hodně štěstí a především pevné nervy všem devíti statečným. A vás zveme, ať se přihlásíte do příštího ročníku Hledá se, nebo jakékoliv jiné vzdělávací akce od JSNS. Jak jsme se přesvědčili na vlastní kůži, stojí to totiž za to!

Lukáš Hypša, Natálie Malcová

Kauza jménem Golden Globes

Začátek roku k USA rozhodně mírný nebyl a o to silnější byla zřejmě kontroverzní tiráda celebrity a komika Ricky Gervaise na předávání ocenění Golden Globes, oceňující filmy, herce a režiséry v různých kategoriích jako nejlepší komedie, nejlepší režisér nebo nejlepší herecký výkon v dramatu. Právě jemu byl totiž svěřen úvodní proslov, a to již po páté v řadě. Není tedy divu, že ve svých úvodních slovech vysvětluje hostům v sále, že už je mu vše jedno a alespoň se mohou všichni spolu s ním zasmát na úkor přítomných celebrit. Během několika následujících minut byl tak například známý režisér Joe Pesci nazván „Baby Yoda“, herec Leonardo di Caprio byl vyvolán za své vztahy s mnohem mladšími ženami a nominovaný film *Two popes* byl spojen s pedofilii. Ricky Gervais zaměřoval své vtipy na velmi známé osobnosti a jeho bezstarostné okřikování sálu, aby „drželi hubu“ si dokonce u mnoha liberálních celebrit vysloužilo překvapeně a rozhořčené reakce.

Samozřejmě je nutné zmínit i samotné vítěze cen a nominované, kterým ocenění uniklo. Jedním z nejvíce řešených vítězů se stal herec Joaquin Phoenix, který vyhrál cenu za nejlepší mužskou roli v dramatu za svoje ztvárnění postavy Jokera ve stejnojmenném filmu. Mezi vítězi jsme také mohli vidět mladé tváře jako Taron Egerton, ale i starší, více zkušené filmové

osobnosti jako Lauru Dernovou nebo Quentina Tarantina. Důležité je také zmínit nominovanou satirickou komedii *Králiček Jojo* (Jojo Rabbit) nebo dlouho očekávané drama *Irčan* (The Irishman).

I přes to všechno se ale pozornost strhla na dříve zmíněný monolog Rickyho Gervaise. Během předávání cen bylo mnoho přítomných v šoku. Některé z celebrit jako Di Caprio nebo Meryl Streepová brali na sebe mířené vtipy s nadhledem a nenechali se strhnout, ale mnoho jiných osobností strnulo v ohromení a své rozhořčené komentáře si nechalo pro Twitter. V důsledku onoho dramatu se zmíněná sociální síť rozdělila opět na dva tábory. Tentokrát to byla internetová bitva o tom, zda je Ricky Gervais tyran, jehož záměrem bylo jen urážení a „hate-speech“, nebo zda jeho cílem bylo nastavení zrcadla některým Hollywoodským dramtům, přičemž se svým nadměrně sarkastickým tónem snažil jednotlivé komentáře odlehčit.

Nicméně zdá se, že se kauza již uklidnila. Každý si z onoho proslovu může vzít něco jiného. Na někoho mohl být občasný černý humor příliš a někomu to nemuselo vadit. Jisté je, že Ricky Gervais zůstane kontroverzní, ať se děje, co se děje, ale jeho pozice jako moderátora filmových cen Golden Globes již tak jistá není.

Dominik Machula

POSLEDNÍ SLOVO

Uzavřené školy. Zrušené veřejné akce. Domy s nakaženými obyvateli se označují. Chybí dezinfekční prostředky, a tak se lidé uchylují k „babským“ radám. Čichají k octu a různému koření, neváhají dokonce požit leccjaký lektvar. Celé Budějovice jsou v karanténě...

Ne, nebojte se, nejde o žádnou prvoplánovou senzativnost, která by i našemu plátku, jenž nedokáže rychlostí předtiskové přípravy a tisku konkurovat ostatním médiím (proto konkurujeme výhradně kvalitou), zajistila horkou aktuálnost i v době vydání. Naši snahou totiž není předjímat vývoj silně přemédializované COVIDgate, která zajistí pomůže tak akceschopné vládě, jež proti nechtěnému východnímu přivandrovalci údajně nebude váhat nasadit armádu a policii a s jejich pomocí izolovat celá města, poslat do karantény taková jindy třaskavá témata, jako je největ-

ší schodek státního rozpočtu od roku 1993, a to v čase trvající ekonomické konjunktury, či další audit potvrzující střet zájmů premiéra Babiše při čerpání evropských dotací. Naopak. Vracíme se v čase. Přesně o 500 let. Tehdy naše město postihla morová rána. Nebyla první a rozhodně ani poslední.

Jak asi tehdy lidé vnímali toto ohrožení? Dokázali se na něj dívat střízlivěma očima, když jim média, která jsou dnes takřka všudypřítomná, nemohla servírovat každý další díl detektivky s průhlednou zápletkou karanténa, pozitivní nálezy a smrt hezky minutu po minutě, vysázenou navíc palcovými titulky, aby ani ten nejméně pozorný čtenář nepřehlédl poplašné štěky novinářů, připomínající spíše než hlídací psi demokracie hyeny?

To už nejspíš posoudíme těžko, ale jednu indicii máme: podle kronikářů si epidemie údajně vyžádala smrt 3000 Budějčáků. Jenže tehdy žilo v hradbách jihočeské metropole pouhých zhruba 4000 lidí, což by představovalo 75% populace. Jako reálné číslo se však jeví 500 obětí. Tak na takovito fake by si zjevně netroufl ani ten nejotrlejší český bulvárek či tzv. alternativní zpravodajský web.

Tak si říkám, že bychom měli revidovat úsloví: Co Čech, to muzikant. Třeba na: Co Čech to hyperbolista.

Martin Volný

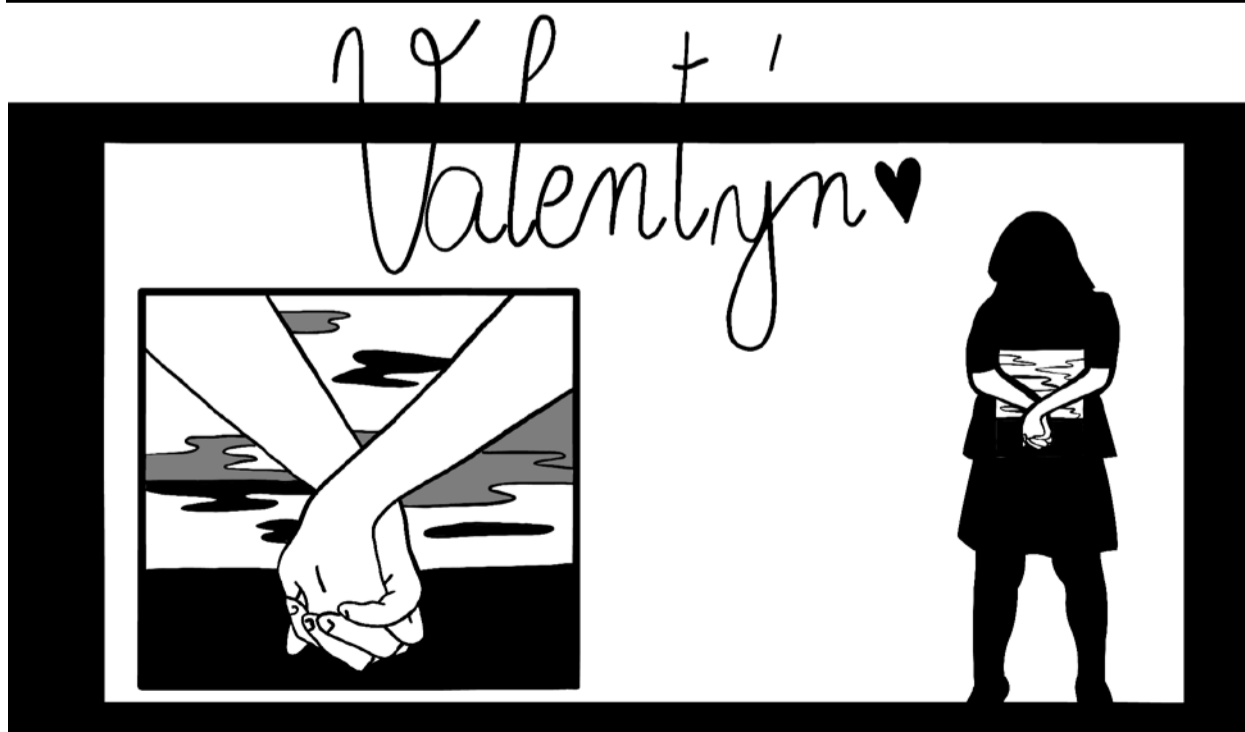
ZAPOJ SE! Nejen JSNS hledá novináře.

Náš tým je po celý rok otevřen všem písálkům, básníkům, kreativcům,

prostě každému, kdo se nebojí odpoutat své básnické střevo ze řetězu!

Že jsi nic podobného nikdy nezkoušel? Jsi začátečník? To byl kdysi každý z nás. Proto dobře víme, že začátky jsou nejtěžší a s radostí tě jimi provedeme. Stačí nám jen napsat na náš FB nebo email redakce@vednemesisnik.cz.

A nebo nejlépe **přijď na jednu z našich schůzek**, o kterých se včas dozvíš na našem facebooku.

Vedneměsíčník vychází za podpory:

Šéfredaktoři:
Daniel Jež, Andrea Matejič, Lukáš Hypša

Redaktoři:
Šárka Brunclíková
Magda Hanzalová
Anežka Klementová
Lia Magdalena Křížová
Dominik Machula
Natka Málcová
Matyáš Melišek
Karolína Mertlová
Jan Mojka

Grafické prvky:
Alžběta Kalná

Poradci:
Markéta Durchanová,
Martina Mašková, Libor Staňek,
Martin Volný, Petr Kuthan